

Kostlivci minulosti - Mikuláš Dzurinda

- CZ24 News | 30. ledna 2023

Štefan Harabin: *“Dzurindu a spol od hnitia v Leopoldove zachránil Čižnár tým, že ich odmietol trestne stíhať za pomoc na vraždení Srbov, civilistov tých členov vlády, ktorí hlasovali v marci 1999 za prelety NATO cez slovenské územie. Čižnár, spolužiak a priateľ Fica, ich odmietol trestne stíhať, hoci som osobne na podateľni Generálnej prokuratúry podal v tomto smere trestné oznámenie.*

Za súhlas hlasovali: *Mikuláš Dzurinda, Ľudovít Černák, Brigita Schmögnerová, Ivan Mikloš, Eduard Kukan, Peter Magvaši, Ľubomír Fogaš, Ladislav Pittner, Pál Csáky, Pavol Kanis, Milan Kňažko, Gabriel Palacka, Tibor Šagát, Pavol Hamžík, Mária Machová, István Hárna, László Miklós a Milan Ftáčnik*

Slováci nikdy nezabudnú na týchto zločincov!

Pri bombardovaní Juhoslávie zavraždilo NATO viac ako 5 000 civilistov. Z toho 1 200 detí. Zničilo 430 škôl, 125 tovární, 77 mostov, 44 televíznych vysielateľov, 110 nemocníc a 365 kultúrnych pamiatok. Zločinci z NATO sa dokonca neštítali zničiť či poškodiť 60 kresťanských pravoslávnych kostolov.”

Dvadsaťdruhá 24. marca 2023 uplynie už 24 rokov od útokov na nevinných obyvateľov bývalej Juhoslávie pod taktovkou NATO. Václav Havel nazval túto operáciu „humanitárnym bombardovaním“. Bez súhlasu Bezpečnostnej rady OSN spustila armáda NATO 78-dňovú leteckú operáciu, čím lídri spojeneckých vojsk porušili všetky medzinárodné právne normy. Počas 11 týždňov trvajúceho sústredeného útoku prišlo celkovo k 2 300 náletom na 995 objektov. V Srbsku prakticky neexistuje mesto, ktoré sa v akte agresie nestalo terčom bombardérov – 1 150 bojových lietadiel vystrelilo takmer 420-tisíc projektilov. NATO zhodilo na územie JZR 37-tisíc kazetových bômb, ako aj zakázanú zbraň – muníciu s obsahom ochudobneného uránu. Počas trojmesačného bombardovania miest a dedín zahynulo podľa srbských zdrojov najmenej 2 500 civilistov, z toho 89 detí. Zranenia utrpelo vyše 12 500 ľudí. Počet obetí nezahŕňa tých, ktorí zomreli na leukémiu a ďalšie onkologické ochorenia v dôsledku chorôb vyvolaných použitím zbraní s obsahom ochudobneného uránu.

Kukanov cynizmus

Hoci Slovensko v roku 1999 nebolo členom NATO, spojeneckým vojskám umožnilo vraždiť bratov Slovanov. Pre „spojenecké záväzky“ sa 24. marca 1999 naša krajina zapojila do vojenskej operácie, keď na utajenom zasadnutí vláda Mikuláša Dzurindu otvorila vzdušný priestor na prelet bojových lietadiel NATO. Podľa politológa Grigorija Mesežnikova sa Dzurindova vláda správala odvážne a zodpovedne. Navyše, náš súhlas s preletmi bol vstupenkou do NATO. Vtedajší minister zahraničných vecí Eduard Kukan pri desiatom výročí balkánskej tragédie vyhlásil, že to bola cena za náš vstup do NATO a keby sa mal znovu rozhodovať, rozhodol by sa tak isto ako v marci 1999. Nijaká ľútosť, len cynizmus a ľudská bieda. Slovensko však naďalej zotrúva v „elitnom“ klube poznačenom krvavou škvrnou, ktorú nezmyje nijaký čas. Srbský generál vo výslužbe Jovo Milanovič vyzval na začatie procesu odsúdenia vojnových zločincov obnovením súdneho konania proti 14 svetovým lídrom, zodpovedným za leteckú operáciu v Juhoslávii.

Nevinný Miloševič

Na Slovensku si túto myšlienku osvojil sudca Najvyššieho súdu SR Štefan Harabin, ktorý 8. novembra 2017 podal na Generálnu prokuratúru SR trestné oznámenie na členov vlády SR za pomoc na hromadnom vraždení civilistov bombardovaním v Juhoslávii, a to povolením preletov tzv. tankovacích lietadiel cez územie SR bez súhlasu NR SR. Na Harabinov podnet zareagoval Franc Klinevič, člen hornej komory Federálneho zhromaždenia Ruskej federácie, ktorý vyhlásil, „že masové vraždenie v Juhoslávii je zločin, ktorý nikdy nemôže byť premlčaný“. Podľa neho by bolo správne, keby OSN alebo iná medzinárodná organizácia vytvorila štruktúru, určenú na vyšetrovanie bombardovania. Mala by minimálne také opodstatnenie na svoju existenciu ako Haagsky tribunál. V tejto súvislosti treba pripomenúť rozhodnutie Medzinárodného tribunálu pre bývalú Juhosláviu z marca 2016, že niekdajší srbský prezident nebol zodpovedný za vojnové zločiny v Bosne a Hercegovine. Údajný podiel na zločinoch v Bosne a Hercegovine bol pritom jednou zo zámienok na intervenciu NATO v roku 1999.

Výroky Mikuláša Dzurindu, vtedajšieho predsedu vlády SR, na 11. schôdzi NR SR z 11. apríla 1999:

„V Juhoslovanskej zväzovej republike sa deje genocída nevídaného rozsahu. Jej autorom je neľudský Miloševičov režim, ktorý sa rozhodol etnicky vyčistiť svoj štát. Pravda je taká, že Miloševičovi ľudia vyhánajú z vlasti už státisíce svojich spoluobčanov. Ľudia utekajú z Kosova nie pred náletmi aliancie, ale pred besnením Miloševičových ľudí.“

„Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky prejavuje úctu veľvyslanectvu Spojených štátov amerických a má česť odpovedať na Vašu nótu číslo 113/1998 – žiadosť o udelenie permanentného stáleho diplomatického povolenia – a má česť informovať veľvyslanectvo Spojených štátov amerických, že súhlasí s permanentným diplomatickým povolením pre prelety a pristátia vojenských i civilných lietadiel Spojených štátov amerických na území Slovenskej republiky.“

„Súhlas vlády Slovenskej republiky s povolením preletov lietadiel aliancie ponad územie Slovenskej republiky bol prijatý zo strany aliancie veľmi pozitívne. Deklarovali sme našu ochotu na spoluprácu a ochotu niesť spoločnú zodpovednosť za vývoj. Veríme, že aj tento posledný krok vlády pozitívne prispeje k vnímaniu Slovenskej republiky. Ak sa chceme niekedy stať členom aliancie, nemôžeme váhať, musíme prejavovať synergickú politickú vôľu rovnako zmýšľajúcich spojencov. Lebo aj o tom je aliancia a členstvo v nej.“

24. marca 1999 - Hlasovanie o otvorení vzdušného priestoru na prelety bombardérov NATO smerujúcich na územie bývalej Juhoslávie:

 Mikuláš Dzurinda predseda vlády SR 	 Ivan Mikloš podpredseda vlády SR pre ekonomiku 	 Mária Machová ministerka pre správu a privatizáciu národného majetku SR 	 Pavol Kanis minister obrany SR
 Eduard Kukan minister zahraničných vecí SR 	 Ladislav Pittner minister vnútra SR 	 Milan Ftáčnik minister školstva SR 	 Peter Magvaši minister práce, sociálnych vecí a rodiny SR
 Brigita Schmögnerová ministerka financií SR 	 László Miklós minister životného prostredia SR 	 Milan Kňažko minister kultúry SR 	 Tibor Šagát minister zdravotníctva SR
 Gabriel Palacka minister dopravy, pošt a telekomunikácií SR 	 Ľubomír Fogaš podpredseda vlády SR pre legislatívu 	 Pál Csáky podpredseda vlády SR pre ľudské a menšinové práva 	 Ján Čarnogurský minister spravodlivosti SR
 István Harna minister výstavby a regionálneho rozvoja SR 	 Ľudovít Černák minister hospodárstva SR 	 Pavol Hamžík podpredseda vlády SR pre európsku integráciu 	 Pavel Koncoš minister pôdohospodárstva SR

LEGENDA: ZA ZDŽAL SA

Belousovová: Najhorší bol pocit bezmocnosti

Slovenská verejnosť i parlament sa oficiálne dozvedeli o bezprecedentnom rozhodnutí vlády až 31. marca 1999 na 11. schôdzi Národnej rady Slovenskej republiky. Opozičné strany SNS a HZDS podrobili postup Dzurindovho kabinetu ostrej kritike. Po rokoch je zaujímavé sledovať vystúpenia jednotlivých členov zákonodarného zboru – na jednej strane cynizmus koaličných poslancov a na druhej prirodzené ľudské rozhorčenie a solidárnosť s utrpením nevinných ľudí.

Kým poslanec vládneho zoskupenia František Šebej v súvislosti s masívnym bombardovaním Juhoslávie zvolal, že je hrdý na slovenskú vládu, zatiaľ poslankyňa Anna Malíková (dnes Belousovová) reagovala takto: **„Čo nevidíte, že sú obeťami aj civilisti z radov Srbov? To pre vás ako veľkého svetoobčana nie sú ľudia? Čo tie deti našich krajanov, ktoré trpia? ... Či viete o tom, že lietadlá zhadzujú aj kazetové bomby, ktoré sú zakázané podľa medzinárodných konvencií, pretože sú zamerané na ničenie živej sily?“**

Bývalá politička SNS patrila k najotvorenejším kritikom nesvojprávneho rozhodnutia Dzurindovej vlády a agresie NATO proti Juhoslávii. Ako sa pozerá na tie pohnuté udalosti s odstupom rokov? **„Bol to šok, ktorý vyvolal veľké rozhorčenie nad konaním vtedajšej vládnej moci. Najhorší bol asi pocit bezmocnosti,“** hovorí Anna Belousovová.

„Väčšina občanov Slovenska, ktorá nesúhlasila s barbarským bombardovaním Belehradu a ďalších srbských miest, sa vlastne stala rukojemníkom vlády.“ Podľa nej táto udalosť odhalila pravú príčinu, prečo bolo treba zmeniť vládu v roku 1998, prečo bol taký enormný tlak zo zahraničia na zmenu politických pomerov na Slovensku.

„Slovensko predstavovalo svojou geostrategickou polohou pravdepodobne jediný vzdušný koridor pri leteckých útokoch na Juhosláviu, preto bolo treba za každú cenu vymeniť vládu, aby sa dali uskutočniť dlhodobé strategické plány NATO v balkánskom konflikte. Rakúsko, Švajčiarsko i Grécko

totiž nesúhlasili s preletmi bojových lietadiel nad ich územiami.“

Pri cielenom útoku bombardérov NATO v apríli 1999 zahynuli vo vlaku neďaleko srbskej obce Grdelica desiatky nevinných civilistov. Tvrdenia, že lietadlá aliancie si vyberali iba vojenské ciele, boli klamstvom. Vražedné lety umožnila aj slovenská vláda na čele s Mikulášom Dzurindom.

OLYMPUS DIGITAL CAMERA

Pamätník na mieste tragédie.

Krv na rukách

Na celom Slovensku sa v tom čase konali spontánne protestné zhromaždenia proti bombardovaniu Juhoslávie. Najpočetnejšie zhromaždenia boli v Bratislave na Hviezdoslavovom námestí pred americkou ambasádou, ale aj pred juhoslovanským veľvyslanectvom, kde Bratislavčania zapalovali sviečky na vyjadrenie solidarity so srbským ľudom aj piety nad obetami agresie, aká nemala na európskom kontinente obdobu od skončenia 2. svetovej vojny.

Na protestoch pred veľvyslanectvom USA sa objavili aj viaceré známe osobnosti – najradikálnejšie z nich vystupoval spevák Jožo Ráž, ktorý mal pár týždňov nato ťažkú haváriu nesúcu všetky znaky atentátu.

Dodnes nie je vyčíslená cena nezmyselnej jednostrannej vojny, ktorá priniesla útočiacej strane pochybný efekt v podobe vzniku nového proamerického albánskeho štátneho útvaru, založeného na vražedných mafiánskych praktikách UCK. Srbov stálo „humanitárne bombardovanie“ NATO tisíce obetí na životoch, väčšinou z radov civilného obyvateľstva.

Keď začínala úradovať Dzurindova garnitúra, novopečený premiér vtedy hovoril čosi o „špinavých paprčiach“ predchádzajúcej vlády. Potom však prišiel dátum 24.marec 1999, keď padlo rozhodnutie o voľnom lietaní bombardérov ponad výsostné územie Slovenska **bez informovania a súhlasu poslancov Národnej rady SR a slovenskej verejnosti, a keď padli prvé bomby na Belehrad.**

Sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Štefan Harabin na členov niekdajšej slovenskej vlády za podieľanie sa na hromadnom vraždení civilistov počas bombardovania Juhoslávie podnet na Generálnu prokuratúru SR. Podľa neho predstavitelia vládneho kabinetu poskytnutím vzdušného

priestoru SR vojenským lietadlám NATO počas vojenskej operácie NATO zneužili svoje právomoci. Generálna prokuratúra jeho podanie zamietla...

Celkom prirodzene sa natíska otázka: **Neprekáža Mikulášovi Dzurindovi a Eduardovi Kukanovi, že ich vláda (česť výnimkám) a oni dvaja ako hlavní aktéri tohto barbarstva majú odvtedy na rukách krv nevinných srbských obetí, vrátane detí?**

[ZDROJ](#)